

Sygn. akt: III U 498/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 grudnia 2014 r. w O.

sprawy z odwołania D. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania D. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 24.04.2014r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 kwietnia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił D. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

D. Z. złożył odwołanie od powyższej decyzji.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. Stwierdził, że z orzeczenia komisji lekarskiej ZUS wynika, że D. Z. jest częściowo niezdolny do pracy począwszy od dnia 29.12.2013r. do dnia 31.03.2015r. ZUS nie przyznał D. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż nie spełnia on wymogów z art.57 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności oraz złożeniem wniosku o rentę zgromadził bowiem jedynie 4 miesiące i 19 dni okresów składkowych zamiast 5 lat.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

D. Z. pobierał rentę inwalidzką III grupy w okresie od dnia 06.11.1990r. do dnia 31.07.2000r. W ostatnim okresie była to renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Następnie ZUS nie przedłużył prawa do renty, a Sąd Okręgowy

w Warszawie wyrokiem z dnia 05.12.2000r. w sprawie XIIIU 2201/00 oddalił odwołanie od decyzji odmawiającej prawa do renty.

W związku z ubieganiem się przez D. Z. o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w kolejnych latach – ZUS wydał dnia 10.08.2001r. decyzję odmowną, a Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 27.02.2002r. oddalił odwołanie (sygn. akt XIII U 14609/01). Kolejna decyzja odmawiająca prawa do renty z uwagi na brak niezdolności do pracy została wydana dnia 29.12.2004r. Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 07.04.2005r. oddalił odwołanie D. Z. (sygn. akt IIIU 92/05). Dnia 06.02.2014r. ZUS wydał decyzję odmawiającą D. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Z decyzji wynika, że wprawdzie lekarz orzecznik ZUS uznał odwołującego za całkowicie niezdolnego do pracy, lecz ponieważ niezdolność ta powstała dnia 19.12.2013r., to zgromadził on jedynie 4 miesiące i 19 dni okresów składkowych i nieskładkowych zamiast wymaganych 5 lat. Ta okoliczność legła u podstaw odmowy przyznania prawa do renty. W dniu 11.02.2014r. D. Z. złożył sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika. Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 28.03.2014r. stwierdziła, że jest on częściowo niezdolny do pracy od dnia 29.12.2013r. do dnia 31.03.2015r.

ZUS ustalił, że D. Z. zgromadził staż ubezpieczeniowy wynoszący łącznie 13 lat, 3 miesiące i 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Natomiast w ostatnim 10-leciu przed złożeniem wniosku o rentę i przed datą powstania niezdolności D. Z. zamiast wymaganych 5 lat składkowych i nieskładkowych - udowodnił 4 miesiące i 19 dni.

Z tego powodu ZUS zaskarżoną decyzją odmówił mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z treścią **art.57 ust. 1** ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. **o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych** (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz.1440 ze zm.) - renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przy czym w myśl art.58 ust.1 pkt 5 i ust.2 w/w ustawy - warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Ponieważ w przedmiotowej sprawie rozstrzygnięcie uzależnione było od ustalenia daty powstania niezdolności do pracy – Sąd dopuścił na tę okoliczność dowód z opinii biegłego ortopedy i neurologa.

Po przeprowadzeniu wywiadu z D. Z., jego zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegli rozpoznali u niego chorobę zwyrodnieniową stawu biodrowego lewego na tle przebytego ropnego zapalenia szyjki kości udowej i stawu biodrowego lewego. W konkluzji biegli stwierdzili, że D. Z. jest częściowo niezdolny do pracy od dnia 29.12.2013r. do dnia 31.03.2015r. (k.21-24).

Odwołujący na rozprawie z dnia 09.12.2014r. zakwestionował tę datę powstania niezdolności do pracy, podnosząc, że już w 1970r. zaczęła się jego choroba związana z ropnym zapaleniem stawu biodrowego i z tego powodu był uprawniony do renty już w latach 1990-2000. Podkreślić jednak należy, że kluczowym dla ustalenia prawa do renty jest data powstania niezdolności do pracy z powodu danego choroby, a nie data powstania choroby. Oczywiście jest, że te daty nie muszą się pokrywać. Ponadto możliwe jest polepszenie stanu zdrowia w danym okresie i kolejny nawrót choroby. Ustawodawca uzależnia prawo do renty od daty powstania niezdolności do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje art. 12 ust. 1-3 w/w ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest

osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

Jak zatem wynika z powyższego – niezdolność do pracy powstaje dopiero wtedy, gdy z powodu nasilenia choroby ubezpieczony utracił zdolność do pracy zarobkowej.

Biegli w opinii wskazali, że datą powstania niezdolności do pracy u odwołującego jest dzień 29.12.2013r. Jest to konsekwencją tego, iż do dnia 28.12.2013r. odwołujący pobierał świadczenie rehabilitacyjne.

Zgodnie z art.18 ust.1 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn.Dz.U. z 2014r., poz.159) - świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Tymczasem rentę z tytułu niezdolności do pracy może otrzymać jedynie osoba, która utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (art.12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). Z zestawienia tych definicji wynika jednoznacznie, że w okresie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego nie można uznać odwołującego za osobę, której niezdolność do pracy uprawnia do renty, albowiem jeszcze rokował on odzyskanie zdolności do pracy. Tak było do dnia 28.12.2013r. Dlatego dopiero od dnia 29.12.2013r. było możliwe ustalenie niezdolności do pracy, która nie rokowała odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Nadto Sąd miał na uwadze, że odwołujący ubiegał się o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w 2001r. i 2004r. i nie był uznany przez osobę niezdolną do pracy. Oznacza to zatem, że nastąpiła poprawa w jego stanie zdrowia w porównaniu z okresem, gdy otrzymywał rentę. Kolejne pogorszenie stanu zdrowia nastąpiło dopiero w 2013r.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych. Wnioski biegłych zostały sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującego się i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych. Wydana przez biegłych opinia poparta została logiczną argumentacją. Biegli jednoznacznie wskazali występujące u D. Z. schorzenia narządu ruchu, które powodują jego częściową niezdolność do pracy, ale dopiero od dnia 29.12.2013r.

Ustalenie takiej daty powstania niezdolności do pracy w rozumieniu art.12 w/w ustawy powoduje, że brak jest podstaw do przyznania odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołujący nie spełnia bowiem warunku posiadania 5-cioletniego okresu składkowego i nieskładkowego w ostatnim dziesięcioleciu liczonym bądź od daty złożenia wniosku o rentę bądź od daty powstania niezdolności. Dziesięciolecie liczone wstecz od daty złożenia wniosku – to okres od dnia 11.04.2004r. do dnia 10.04.2014r. Natomiast dziesięciolecie liczone wstecz od daty powstania niezdolności to okres od dnia 30.12.2003r. do dnia 29.12.2013r. W obu okresach odwołujący zgromadził jedynie 4 miesiące i 19 dni okresów składkowych i nieskładkowych zamiast 5 lat. Są to bowiem jedynie okresy: 18.06.2012r.-06.09.2012r., 08.09.2012r.-10.09.2012r., 12.09.2012r.-28.12.2013r. Z zeznań odwołującego wynika, że pomiędzy 2003r. a 2012r. nie ma innych okresów, które mogłyby być dodatkowo zaliczone do jego stażu ubezpieczeniowego. Tym samym brak było w niniejszym postępowaniu możliwości wzbogacenia okresów składkowych i nieskładkowych odwołującemu.

Odwołujący nie spełnił zatem koniecznego do uzyskania prawa do renty wymogu z art.57 ust.1 pkt 2 w/w ustawy. Powoduje to, że pomimo uznania odwołującego za osobę częściowo niezdolną do pracy, brak jest podstaw do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z tych względów Sąd Okręgowy na mocy **art.477¹⁴§ 1 kpc** oddalił odwołanie.